

много добрѣ. Радвали се и веселили се на златнитѣ слънчеви лъчи; земята имѣ доволно давала всѣкакви сладки плодове; въ тѣхнитѣ рѣки и езера текли бистри води, изъ които плаваха цѣли рояци риби, а по морето имѣ пристигали кораби съ разни чуждоземни стоки.

Само че туй било твърдѣ отдавна, и сега клетниците евреи сѣ вече забравили хубавата си далечна бащиния, която отдавна е завладана отъ чужденци.

Прѣзъ онуй хубаво врѣме въ Витлиемѣ живѣлъ единъ богатъ човѣкъ — Елимелехъ — съ жена си — Ноеминъ — и съ двамата си синове.

И случило се тамъ по едно врѣме голѣмъ гладъ, защото житата не станѣли на нивитѣ. Тогава Елимелехъ съ жена си и съ синоветѣ си се прѣселилъ въ ближната земя, гдѣто живѣлъ другъ единъ народъ.

Изминѣло се нѣколко врѣме и Елимелехъ умрѣлъ на чужбина. Ноеминъ останѣла съ двамата си синове, които поизрастѣли и тя ги оженила за таташнини момци.

Така се изминѣли около десетъ години, и ето ново нещастие сполетѣло Ноеминъ: и двамата ѣ синове умрѣли, а тя останѣла съ снахитѣ си — Орфа и Руть.

Тежко било на Ноеминъ да живѣе между чуждъ народъ, който си ималъ свои обичаи и се молилъ на другъ богъ. Тя останѣла безъ защитникъ и безъ прѣхрана. Всичко що имала, испродала, останѣла бѣдна и не знаела какво да прави.